

เทศน์เช้า วันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๖๙

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ถ้าธรรมะนะ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตอนจะ
ปรินิพพานไป

“ภิกษุทั้งหลาย เธอจงพิจารณาสังขารด้วยความไม่ประมาทเถิด”

ความประมาทเล่นเล่กับชีวิต องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ให้ทำ แล้วถ้าฝั่งตรง
ข้ามก็คือสติปัญญา

ถ้ามีสติ สติมันมาจากไหน สติซื้อเอาใช่ไหม สั่งมาออนไลน์เลย ซื้อสติร้อยเปอร์เซ็นต์

สติมันต้องค่อยๆ ฝึกฝนขึ้นมา เราพลั้งเผลอ เราทำอะไรผิดพลาด พยายามฝึกฝน แก่
ตัวๆ ฝึกขึ้นมา สติปัญญามันต้องฝึกขึ้นมาทั้งนั้นแหละ เวลาฝึกขึ้นมาแล้ว ครูบาอาจารย์ของเรา
นะ เป็นมหาสติเลย มหาสตินะ โอ้โฮ! มันเท่าทันหมดนะ แล้วถ้าเป็นสติอัตโนมัติขึ้นมา

สติ สติคือแก้กิเลสไม่ได้ แต่ไม่มีสติเป็นพื้นฐาน การฝึกหัดปัญญามันจะเกิดมาจากไหน

การฝึกหัดปัญญามันก็เกิดขึ้นมา จิตสงบเป็นสมาธิด้วยสติของตน แล้วฝึกหัดใช้
ปัญญาๆ ปัญญาจะเกิดเองไม่ได้

หลวงตาพระมหาบัวยืนยันตลอด ปัญญาเกิดเองนั้นปัญญากิเลสทั้งนั้น ปัญญาจะ
เกิดขึ้น ปัญญาเกิดขึ้นเราต้องฝึกหัดขึ้นมา ถ้าไม่ฝึกหัดขึ้นมา ฤาษีชีไพรได้สมาธิใหม่ ฌาน
สมาบัติได้สมาธิใหม่ ได้เหมือนกันแต่มันเป็นมิจฉาใจ มันไปเอาฌานสมาบัตินั้นเป็นฐานเพื่อ
อภิญญา เพื่อความรู้ของโลกใบ

พระพุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศีล สมาธิ ปัญญา

ไอ้เราก็อ้อไฉนโลกก็ย้อ ไอ้ไฉนสมาบัติ ก็สมาธิอันเดียวกัน มันอันเดียวกันจากจิตดวงเดียวกัน จิตดวงเดียวกันที่มันทำสมาธิสมาบัติ มันทำสมาธิโลกก็ย้อ มันส่งออกทั้งนั้นนะ มันส่งออกด้วยอะไร มันส่งออกด้วยบุญและบาปของหัวใจดวงนั้น

แต่ถ้ามีอำนาจวาสนานะ เราวางให้หมด เราเกิดกับโลก เราเกิดมานะ เกิดมากับโลกนี้แหละ แต่เราเกิดมากับโลกแล้ว เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เลือกลี เลือกอะไรที่มันถูกต้องชอบธรรม ไม่ใช่ให้กระแสสังคมชักจูงไป กระแสสังคม กระแสของศรัทธาไป

ศรัทธาแก้กิเลสไม่ได้ ศรัทธาแก้กิเลสไม่ได้ แต่ถ้าไม่มีศรัทธา พระพุทธศาสนาอยู่ได้อย่างไร

ศาสนาทุกศาสนาเกิดจากศรัทธาความเชื่อทั้งนั้น เกิดจากความเชื่อๆ ศรัทธาคือความเชื่อ แต่เวลามีศรัทธามีความเชื่อแล้ว เราก็มารู้ผิดของเรา ผิดกัณฑ์ของเรา ใครจะพูดอย่างไร ใครจะชักจูงอย่างไร มันเรื่องของเขา เรื่องของเขาเพราะอะไร

โลกมันมหัศจรรย์ โลกมันจับต้องได้ไง แต่สุขทุกข์จับต้องได้ไหม นี่ไง เวลาทุกข์ ทุกข์ในหัวใจ ยึดแน่นแถมใส่ มันตรอมใจอยู่นั่นนะ แต่พระพุทธศาสนาสอนเขาที่นั่นเลย

เวลามันเริ่มเรื่องอาชญากรรมมาจากภายใน ภายในๆ ก็ภายในหัวใจของตคนนั้นไง ถ้าหัวใจของคนที่ดีงาม มันไม่คิดชั่ว

ไอ้เนี่ย แหม! หน้าตายึดแน่นแถมใส่เลยนะ เผลอ ภูษาเลยนะ แท่งข้างหลัง จะแซงหน้าอย่างนั้นหรือเป็นธรรม

ถ้าเป็นธรรมๆ ขึ้นมา เราผิดกัณฑ์ของเรา ไอ้ที่มันคิดขึ้นมา มันเป็นขึ้นมา นั่นนะชาตานิมารร้ายทั้งนั้นนะ ถ้าสติปัญญายับยั้งไว้ได้ ถ้ายับยั้ง ไม่เบียดเบียนตน แล้วจะไปเบียดเบียนใครล่ะ

ถ้ามันไม่เบียดเบียนตน ไม่คิดชั่วในใจ มันจะไปทำอะไรล่ะ ไอ้ที่มันเป็น มันเป็นเพราะมันคิดชั่วในใจมันก่อนใช้ไหม แล้วเก็บละเมียดละไมไว้ภายในนะ ไม่มีใครรู้ความคิดเรา ข้างนอกแถมใส่เขียว ข้างในจะหักจะล้าชานั่นนะ นั่นมันเป็นประโยชน์กับใครล่ะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภณารื้อสัตว์ชนสัตว์ รื้อหัวใจของสัตว์โลก เขามีศรัทธาความเชื่อในพระพุทธศาสนาแล้ว ถ้าหัวหน้าที่ดั่งามไม่ชักนำเขาไปทางที่เสียหาย หัวหน้าที่ดั่งามควรชักนำให้เขาให้พัฒนาขึ้น ให้จิตใจที่ดั่งามมากขึ้น ถ้าดั่งามมากขึ้น มันอยู่ที่ไหน มันก็มีความสุขของมัน

ถ้ามีความสุขของมัน เราฝึกหัดใช้ปัญญา ปัญญาในพระพุทธศาสนา ต้องฝึกหัดๆ ปัญญาเกิดเอง ปัญญาภิเลสทั้งนั้น ปัญญาที่ฝึกหัดๆ เห็นไหม จิตสงบแล้วให้เห็นสติปัฏฐาน ๔ เห็นกาย

ต้องพิจารณากายหรือไม่ ต้องพิจารณากายหรือไม่

พิจารณากายต่อจิตถ้ามันสงบแล้วมันจะเป็นวิปัสสนา พิจารณากายโดยเราพิจารณา มันจะเป็นปัญญาบรมสมาธิ

เราคิดได้โดยการแพทย์ เราคิดได้ทางวิทยาศาสตร์ ว่าร่างกายของคนต้องเสื่อมสภาพไปเป็นธรรมดา เวลาคนตายๆ อยู่ในโลงศพ มันเน่ามันเหม็นทั้งนั้นนะ

หลวงตาพระมหาบัวท่านนิพพาน เรานั่งอยู่ในห้องนั้น เวลาหลวงตาท่านสิ้นลมณะ หมอบอกเลยนะ จะทำอะไรบ้าง ท่านะ เพราะเดี๋ยวมันทำอะไรไม่ได้แล้ว เพราะพอนิพพานแล้ว ร่างกายมันยังอ่อนไฉ่ เดี่ยวมันก็แข็ง

หมอนี้เขารู้หมดนะ ตายมาก็ชั่วไฉ่ ตายมาก็เวลา ตายมา ตายแล้วอาการมันฟ้องหมดเลย นี่วิทยาศาสตร์ นี่พิจารณากาย ถ้าพิจารณากาย กายนอกไฉ่ กายใน พิจารณาทางการแพทย์ พิจารณาให้มันสลดหดหู่ไฉ่

ไม่ใช่ทางการแพทย์จะเป็นแพทย์พาณิชย์ไฉ่ พิจารณาเพื่อจะเรียกร้องค่ารักษาให้มากขึ้นๆ ไฉ่ ไฉ่นั้นแม้แต่พิจารณาอย่างนั้นมันยังเป็นโลกกับธรรมเลย ถ้าเป็นธรรมๆ มันสังเวชนะ มันหดสั้นเข้ามาๆ มันสังเวชเพราะอะไร เพราะไฉ่ผู้ที่พิจารณาอยู่ไฉ่มันต้องเป็นอย่างนี้ มันมีไฉ่ไหนไฉ่ไฉ่ไฉ่

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าณะ สอุปาทิเสสนิพพาน สิ้นกิเลสตั้งแต่วันวิสาขบูชา
อีก ๔๕ ปี นั้นละพระอรหันต์ ไม่มีกิเลสในหัวใจเลย เวลาพระอรหันต์ไม่มีกิเลสในหัวใจ มันจะ
คิดเอาเล็กเอาน้อย คิดตอด คิดเอาเปรียบคนอื่น มีไหม เป็นไปได้ไหม ถ้าข้างในมันเป็นธรรมนะ

ถ้าข้างในเป็นธรรม เห็นไหม แต่เวลาพ่อแม่เิดลูก สั่งสอนลูก ลูกโกรธไหม โกรธ แต่
เวลาสั่งสอน พ่อแม่สอนเพราะอะไร ก็เพราะอยากให้ลูกได้ดีไง แล้วลูกมันโกรธไหม โกรธ แต่ถ้า
พอระลึกได้ พ่อแม่รักเรา พ่อแม่คุ้มครองดูแลเรา

พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก พ่อแม่ให้ชีวิตนี้มา

ใช่ เวลาพ่อแม่โกรธ อารมณ์พลุ่งพล่านก็มีบ้าง ใช้นั้นมันเป็นเรื่องลึกลับพัน เป็นเรื่อง
ธรรมดาทั้งนั้นนะ ฟังธรรมๆ เพื่อหัวใจของเรา ถ้าฟังธรรมเพื่อหัวใจของเราแล้ว ภาคปฏิบัติใจ
ภาคปฏิบัติๆ ก็ปฏิบัติเพื่อหัวใจดวงนี้ไง

เวลาเห็นงาน ใ้อโฮ! แหยงเลย

ไ้องานนะทำเพื่อความสงบระบับอันนี้ เเดินจกรรม นังสมาธิภาวนา กิริยาก้าวไป ก้าวเพื่อ
ความสงบใจ

ถ้าไม่มีการกระทำเลย เห็นไหม คนออกกำลังกายตอนเช้า เขาออกกำลังแล้วทำไม
ร่างกายเขาแข็งแรงละ

ไ้อนั้นนอนเฉยๆ คิดชั่ว แล้วบอกบรรลุลุธรรม

แต่มันบิกรรมมันเหนื่อย มันยาก บิกรรมนะ มันเหนื่อยมันยาก มันเครียด แต่ฝึกหัดทำ
ไป ฝึกหัดทำไปๆ แล้วมันจะสมดุลพอดีของมัน

มันจะสมดุลพอดีของมันเพราะเหตุใด

กรรมฐาน ๔๐ ห้อง นี่ไง ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ เหตุอย่างนี้ เหตุที่โลกเขาไม่ได้ทำกัน
เหตุนี้เหตุของธรรม บิกรรม พุทโธ ธัมโม สังโฆ บิกรรมของเราไป แต่ข้างในเป็นชาตาน
ชาตานมันจะยอมได้อย่างไร ชาตานมันก็บิมันก็พลัวไง มันถึงได้เครียด แต่ด้วยความเพียรของ

เรา ด้วยสติของเรา ด้วยการกระทำของเรา ด้วยคำบริกรรมของเรา บริกรรมบ่อยครั้งเข้าๆ เหตุไฉน
ตักน้ำใส่ตุ่ม น้ำมันต้องเต็มเข้าสักวัน

น้ำหยดลงหิน น้ำนั้นะ หยดลงหินทุกวัน หินมันยังกร่อน แล้วหัวใจเราล่ะ บริกรรมทุก
วันๆๆ มึงจะหน้าด้านใช้ไหม ซาตานไหนมันก็น้ำด้าน แต่หน้าด้านขนาดไหนมันก็สู้ธรรมไม่ได้
สู้ความเพียรชอบไม่ได้ ความเพียร ความวิริยะ ความอุตสาหะของเรา เราพยายามทำของเราๆ

เวลามันสมดุลงพอดิ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ เหตุสมดุลงพอดิต้องเป็นสมาธิ เหตุสมดุลง
พอดิมันต้องสงบระงับเข้ามาด้วยสัมมาทิฐิถูกต้องชอบธรรม ไม่ใช่ละเมอเพ้อพก ละเมอเพ้อ
พกไป นั่นนะคำว่า “หลง” หลงคือติด ติดคือติดอยู่อย่างนั้นนะ แล้วไม่มีใครแก้ออกมา มันก็ติด
อย่างนั้นนะ เสียเวลาไปทั้งวัน เสียเวลาไปทั้งชีวิต แล้วมันก็ติดว่าอันนั้นเป็นธรรมๆ ติดอยู่แค่นั้น
นั้นนะ

ครูบาอาจารย์ที่ดั่งมาพยายามลากมันออกมา ลากมันออกมา ลากหัวใจออกมาจากติด
ตรงนั้นนะ ติดที่เอ็งเคย โอ้โฮ! สบาย โอ้โฮ! โล่งหมดเลย

สบายตอนไหน สบายอะไร ติดอยู่นั้นนะ ได้แค่นี้ แล้วติดแค่นี้ แล้วลิกไปเรื่อยๆ ลิกไป
เรื่อยๆ ติดจนแก้ไม่ได้ นี่ไง มันก็เป็นพวกหัวตอไ้

เราเป็นคนนะ เป็นมนุษย์ ร่างกายมันเน่าเปื่อย มีจิตใจ ไม่ใช่ตอไม้ สมาธิหัวตอ นั้นนะ
แล้วก็ติดอยู่อย่างนั้นนะ แล้วก็จินตนาการไปเลย บรรลุธรรม ๕ ชั้น ๑๐ ชั้นนั้นนะ เป็นเรื่องไร้
สาระถ้าไม่มีวาสนา

เรามีวาสนาของเรา เราฝึกหัดปฏิบัติของเรา เราทำคุณงามความดีของเราไ้

วัดปฏิบัติ เกิดได้ยากนะ ถ้าเกิดแล้วมันเป็นวัดตลาด วัดต้องมีคนส่งเสริม มีคนค้าชู มี
คนบูชา โอ้พระนั่นก็ โอ้โฮ! เขาศรัทธาเรา เราเป็นเทวดา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เป็นอย่างนั้นนะ บิณฑบาตเลี้ยงชีพจนวันสุดท้าย
วัดสุดท้ายจะไปบริณิพพานไ้ ไปบิณฑบาตอาหารของนายจนทะ นี่ไ้ แล้วจะฉัน บอกพระเถร
ทั้งหลายว่าไม่ให้ฉัน แล้วให้ถวายเราองค์เดียว แล้วเอาไปลงคลองไป เพราะมันย่อยได้ยาก

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะไปปรินิพพาน อาหารมื้อสุดท้ายของนายจุนทะ

อาหารจากฆราวาส จากเจ้าชายสิทธัตถะ เป็นเทพบุตร เป็นพระโพธิสัตว์ เขาเห็นแล้วรูปงาม สวยงามเหมือนเทวดาเลย เขาคิดว่าเป็นเทวดา เขาจะมาแก้บนของเขา เขามาถวายมือแรก

ฉันอาหารของนางสุชาดา เราถึงซึ่งกิเลสนิพพาน

เราฉันอาหารของนายจุนทะ เราถึงซึ่งขันธนิพพาน

อุปาทิเสสนิพพานไง นี่ไง เราฉันอาหารของนางวิสาขา เราถึงซึ่งกิเลสนิพพาน กิเลสตายไปไง เวลาเราฉันอาหารของนายจุนทะมื้อสุดท้าย เวลาเราถึงซึ่งอุปาทิเสสนิพพาน ทั้งเศษส่วน ทั้งหมดเลย

นี่อาหารในพระพุทธศาสนา ผู้ที่ทำบุญกุศลที่มีศรัทธามีสองคราว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดไว้ในพระไตรปิฎก

ครั้งหนึ่งเราฉันอาหารของนางสุชาดา เราถึงซึ่งกิเลสนิพพาน มื้อสุดท้ายฉันอาหารของนายจุนทะ

ฉะนั้น เวลาถ้าเป็นทางโลก ฉันอาหารของนายจุนทะแล้วเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมา เขาจะโทษนายจุนทะไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปกป้องไว้เลยไง เดี่ยวเขาจะโทษนายจุนทะว่า เพราะฉันอาหารของนายจุนทะแล้วมันถึงเกิดโรคภัยไข้เจ็บ มันถึงได้นิพพาน

ไม่ใช่ อาหารมื้อสุดท้ายในวัฏฏะนี้ ฉันอาหารของนางสุชาดากับของนายจุนทะ บุญสองคราวในพระพุทธศาสนาที่ยิ่งใหญ่ คือยิ่งใหญ่เพราะฉันอาหารของนางสุชาดากับของนายจุนทะสองมือ เป็นทานที่ยิ่งใหญ่ในพระพุทธศาสนา

เราทำของเรา ทั้งนางสุชาดา นายจุนทะ เขาไม่รู้เรื่องอะไรของเขาหรอก แต่เขาทำด้วยศรัทธาของเขา ด้วยบุญกุศลของเขา เราก็มีศรัทธาของเรา เราทำแล้ว นั่นเป็นบุญเป็นกุศล ถ้า รื้อสัตว์ชนสัตว์ รื้อหัวใจของสัตว์โลก

เราฝึกหัดปฏิบัติของเรา ฝึกหัดทำสติ ฝึกหัดให้มันเกิดขึ้น เต๋ยวสมาธิตามมา แล้วมีครู
บาอาจารย์ที่ดีงามนะ ให้ยกขึ้นสู่วิปัสสนา ปัญญาจะฝึกหัดให้มันเกิดขึ้น จะเป็นธรรมจักรดับ
ทุกข์ด้วยมรรค ๘ เอวัง